

Wisseling van de wacht bij priesters oudkatholieke kerk Mijdrecht

“Als priester beleef je het hele leven mee: van vreugde tot verdriet en alles daar tussenin”

Naast de rooms-katholieke gemeenschap kent Mijdrecht ook een oudkatholieke gemeenschap. Het meest zichtbare verschil is dat in deze laatstgenoemde gemeenschap vrouwen wél priester kunnen zijn en dat priesters ook mogen trouwen en kinderen krijgen. Dit weekend is er een wisseling van de wacht op de kansel: priester Erna Peijnenburg neemt afscheid en maakt plaats voor priester Martina Liebler.

TEKST ROSANNE KOK - FOTO ARTHUR VAN DER KOOIJ

De oudkatholieke kerk stamt af van de rooms-katholieke kerk en kent dezelfde sacramenten en de eucharistie. Toch zijn er belangrijke verschillen. “In de oudkatholieke kerk is de Paus niet de baas”, licht Erna Peijnenburg toe. “Onze kerk kent niet alleen bisschoppen die de kerk leiden, maar ook een synode waarin alle leden van de kerk kunnen meepraten en meebeslissen over wat voor ons belangrijk is.”

Een ander belangrijk verschil is dat in de oudkatholieke kerk ook vrouwen tot priester kunnen worden gewijd. “Ik ben opgegroeid in de rooms-katholieke kerk”, vervolgt Erna. “Daar heb ik een tijdlang pastoraal werk gedaan. Het liefst had ik daar willen doorgroeien, maar dat was niet mogelijk. Als vrouw was het daar geen optie om priester te worden. Zodoende maakte ik de overstap naar de oudkatholieke gemeenschap; hier mag ik volwaardig meedoen.”

Vijf jaar lang was Erna Peijnenburg verbonden aan de oudkatholieke gemeenschap van Mijdrecht. Deze gemeenschap komt tweemaal per maand samen op zaterdagavond in de Veenhartkerk. “Onze gemeente telt zo’n 40 mensen”, vervolgt Erna vol trots. “Wat onze bijeenkomsten ken-

merkt, is een goed koor en het vieren van mooie grote feesten: we houden van vieren en zingen!”

Omdat Erna gevraagd is voor een parochie in Enkhuizen, neemt zij afscheid in Mijdrecht. Zij draagt het stokje over aan Martina Liebler. “Mijn vader was pastoor in een rooms-katholieke kerk”, vertelt Martina over haar achtergrond. “Dat heeft hij gedaan totdat hij mijn moeder ontmoette. Vanuit de rooms-katholieke kerk gaat dat niet samen. Later werd ik geboren.”

Martina had niet gelijk de ambitie om haar vader achterna te gaan, maar het gebeurde wel. “Op mijn 12e was ik er nog van overtuigd dat ik atheïst zou worden en aan het werk zou gaan als timmerman”, vertelt zij lachend. “Dat laatste bleek toentertijd niet weggelegd voor iemand met een gymnasiumdiploma. Ik paste mijn plannen aan; dan werd ik maar vroedvrouw. Al ging dat ook niet door. Eenmaal met mijn diploma op zak, kwam ik tot inkeer: ik wilde doen wat mijn vader deed. Priester worden. Zo geschiedde.”

En nu neemt Martina dus het stokje van Erna over bij de oudkatholieke statie van de Heilige Elia in Mijdrecht. “Het is een heel kleine en fijne

Erna Peijnenburg (links) en Martina Liebler: “Een kerkelijke gemeenschap is misschien wel de enige plek waar arm en rijk, praktisch en theoretisch opgeleid en afkomstig uit allerlei gebieden zich zo verbonden voelen met elkaar.”

gemeenschap”, stelt Martina. “Mensen becommeren zich om elkaar. Dat vind ik belangrijk. Ik verheug me erop hier aan de slag te gaan.”

Voor beide vrouwen is het vak van priester het mooiste dat er is. “Als priester beleef je het hele leven mee: van vreugde tot verdriet en alles daar tussenin”, stelt Erna. “Je mag onderweg een stukje met mensen meelopen. Dat vind ik het mooiste werk.” Martina sluit zich daar helemaal bij aan. “Wat ik bijzonder vind aan een kerkelijke

gemeenschap, is dat mensen zich onderling verbonden voelen terwijl ze ontzettend verschillend zijn. Dit is misschien wel de enige plek waar arm en rijk, praktisch en theoretisch opgeleid en afkomstig uit allerlei gebieden zich zo verbonden voelen met elkaar. Ons geloof in Christus is groter dan alle verschillen en ik mag onderdeel zijn van deze verbinding. Dat maakt het vak zo mooi en leidt ertoe dat ik niet kan wachten om in Mijdrecht aan de slag te gaan.”

derondevenen.oudkatholiek.nl